

Vinko Möderndorfer

MALI NOČNI KVARTET

Adagio molto cantabile

Uprizorjeno: Mali nočni kvartet, Prešernovo gledališče Kranj, 14. november, 2015, režiser:
Vinko Möderndorfer

Igra se dogaja vsako noč,

od 23:14 do 23:34

in

od 03:56 do 05:04

Mali nočni kvartet je presenetljivo napeta in globoko pretresljiva igra. Dogajanje v njej se stopnjuje od absurdistično obarvanega nenavadnega nočnega obiska do razkritja velike človeške tragedije in izteka v katarzično intoniran, vsebinsko odprt konec. Srečanje dveh zakonskih parov z različnih polov družbene lestvice, ki na prvi pogled nimata ničesar skupnega, razkriva številne paradokse današnje družbe. Na eni strani so ljudje, ki v zaostreni ekonomski situaciji postopoma izgubljajo tako materialno varnost kot dostojanstvo, na drugi strani pa so tisti, ki so se v enaki situaciji znašli, jo s pridom izkoristili, si pridobili bogastvo in z njim tudi moč. Toda življenje je lahko kruto in nepredvidljivo za prve in za druge. V nesreči sta moč in denar relativna, saj nekaterih stvari preprosto ni mogoče kupiti. V nesreči je pomembno srce.

Mojstrsko zgrajena igra, ki s postopnim razkrivanjem vzdržuje in skozi številna presenečenja stopnjuje napetost dogajanja, s posebno občutljivostjo spregovori tudi o različnih mentalitetah, o strpnosti in nestrpnosti, o sobivanju, o človeški integriteti. Na konkretni in na simbolni ravni govori tudi o brezizhodnosti mlade generacije, ki je v jedru dogajanja, čeprav na odru nastopajo samo starši. Igro globokih pretresov in temeljnih spoznanj odlikujejo odlični dialogi, pretanjena psihologija likov in celo svojevrsten humor, občutek za tragikomičnost situacij, v katerih brez zadržkov planejo na dan sicer skrbno prikrivane človeške šibkosti in številni predsodki.

Iz obrazložitve za nominacijo za Grumovo nagrado

Osebe:

MEJRA

ANDREJ

EMIR

BARBARA

Prvo dejanje

1. prizor

Allegro con brio

Stanovanje v starem socialističnem bloku.

Kuhinja. Miza, stoli, kuhinjski elementi. Vse zelo staro in izdelano. Vendar čisto.

Noč.

Zvoni. Zvoni. Zvoni.

Mejra si oblači haljo. Hiti odpirat vrata.

MEJRA: Pa ne, da si spet brez ključev!

Odpre vrata. Pred vrati Andrej.

MEJRA: Sem mislila ...

ANDREJ: Jaz sem ...

MEJRA: Ne poznam vas.

ANDREJ: Lepo vas prosim, ne zapret ...

MEJRA: Kaj želite? Pozno je.

ANDREJ: Vem.

MEJRA: Ste pijani?

ANDREJ: Ne. Eno pivo. Viski. Ne, ne.

MEJRA: Lahko noč!

ANDREJ: Poslušajte me.

MEJRA: Spala sem.

ANDREJ: Nujno je.

MEJRA: Zaprla bom vrata.

ANDREJ: Ne!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MEJRA: Prosim, umaknite nogo.

ANDREJ: Ne zahtevam veliko.

MEJRA: Emir! Emir!

ANDREJ: Če kličete moža ... Vem, da ga ni doma.

MEJRA: Seveda je. Spi. Zdajle se bo prebudil. Emir!! Prišel bo pogledat, kaj se dogaja.

Umaknite nogo!

ANDREJ: Iskal sem ga.

MEJRA: Na gradbišču dela. Če se bo zbudil, vam bo povedal svoje.

ANDREJ: Nočni vratar je.

MEJRA: Zdaj. Prej je bil pa na gradbišču. Na žerjavu.

ANDREJ: Niti nočni vratar ni več.

MEJRA: Kaj govorite?! Ne razumem vas. Vsaj hip se bo vrnil.

ANDREJ: Malo prej ste rekli, da spi.

MEJRA: Kričala bom. Pri napačnih vratih ste pozvonili.

ANDREJ: Lepo vas prosim ...

MEJRA: Kaj prosite? Polnoč je. Andrej! Andrej!

ANDREJ: To sem jaz.

MEJRA: Andrej je moj sin. V svoji sobi je. Andrej! Andrej, tukaj je neki možki ...

ANDREJ: Tudi meni je ime Andrej. Naj vam razložim ...

Stegne roko proti njej.

MEJRA: Ne se me dotikat. Na pomoč! Andrej!!

ANDREJ: Ni ga. Vašega sina ni.

MEJRA: Lepo prosim, umaknite nogo! Halo! Pomagajte!

ANDREJ: Lepo vas prosim, spustite me v stanovanje!

Andrej se nenadoma uleže na prag.

ANDREJ: Samo za minuto. Lepo prosim.

Tišina.

MEJRA: Človek, kaj je z vami?! Zakaj ležite na tleh? Sosedje bodo ...

ANDREJ: Spustite me noter, prosim. Rad bi vam povedal ...

MEJRA: Če rabite pomoč. Jaz nisem ... Nimamo telefona ...

ANDREJ: Odklopili so vam ga. Vem.

MEJRA: Lahko pozvonim pri sosedu ...

ANDREJ: Nujno je.

MEJRA: Razumite, da vas ne morem spustiti v stanovanje. Sama sem. Ne poznam vas. Pojma nimam, kdo ste. Ne vem, kaj hočete od mene ... Lahko ste vlomilec, posiljevalec, kaj vem ...

Andrej se prevali na komolec, iz žepa potegne denarnico.

Iz nje izvleče dokumente. Pomoli jih ženski.

ANDREJ: Moji dokumenti, voziško dovoljenje, osebna, zdravstvena ... Nič vam nočem.

MEJRA: Kaj bi radi?

ANDREJ: Sedel za mizo z vami. In vam povedal ...

MEJRA: Mi ne morete kar tu povedat?

ANDREJ: Ne.

Mejra se odloča.

MEJRA: Ne morem sredi noči povabit neznanca v kuhinjo.

ANDREJ: Pomembno je.

MEJRA: Kaj si bodo sosedje mislili? Moj mož bo prišel iz službe.

ANDREJ: Poročen sem.

MEJRA: In zaradi tega naj vas spustim v svoj dom?

ANDREJ: Svojo ženo ljubim.

MEJRA: Lepo vas prosim, umaknite se. Vstanite. Pojdite spat.

Tišina.

Andrej leži na tleh. Ne gane se.

MEJRA: Kaj je z vami? Ste bolni?

ANDREJ: Samo pet minut.

Tišina. Mejra se odloča.

MEJRA: Vrata bom pustila odprta.

ANDREJ: Prav.

Andrej vstane in mimo Nejre vstopi v kuhinjo.

Mejra še nekaj časa stoji ob vratih. Andrej sede za mizo. Mejra pusti vrata odprta na stopnišče. Luč na stopnišču ugasne. Mejra v kuhinji sede nasproti Andreju.

2 prizor

Larghetto

Tišina.

MEJRA: Povejte.

ANDREJ: Kaj?

MEJRA: Kar ste mislili.

Tišina.

ANDREJ: Saj, pravzaprav ... Ne vem, kaj sem mislil.

Tišina.

MEJRA: Ne veste, kaj ste mislili?!

ANDREJ: Hočem reči ... Ne vem, kako naj povem.

Tišina.

MEJRA: Odidite.

ANDREJ: Samo trenutek.

MEJRA: Takoj!

ANDREJ: Ne razumete. Težko je.

MEJRA: Spat grem. Jutri imam delo.

ANDREJ: Nimate.

MEJRA: Imam.

ANDREJ: Vse vem o vas.

MEJRA: Nič ne veste.

ANDREJ: Pozanimal sem se.

MEJRA: Ven!

ANDREJ: Že dve leti ste na Zavodu za zaposlovanje. Imam prijatelja, pa sem poklical.

MEJRA: Zakaj vas vse to zanima?

ANDREJ: Posloven človek sem. Uspešen.

MEJRA: Ki ponoči zvoni na tuja vrata.

ANDREJ: Mislil sem poklicat ...

MEJRA: Nimamo telefona.

ANDREJ: Vem. Zato sem pozvonil.

MEJRA: Andrej, najin sin, ima mobilca, sam zasluži zanj ...

ANDREJ: Moja hči tudi. Jaz ji plačujem.

MEJRA: Še enkrat vprašam: Zakaj ste prišli?

ANDREJ: Bogat sem.

MEJRA: Lepo.

ANDREJ: Uspešen.

MEJRA: In ženo imate radi. Ste povedali, ja.

ANDREJ: In hčerko.

MEJRA: V vsem tem ne vidim smisla ... Žal mi je, da sem vas spustila za mizo.

ANDREJ: Premalo sedimo za mizo. Mislim, družina ... Ljudje. Včasih se je vse reševalo za mizo. Moj oče, bil je obrtnik, čevljar, tepel me je, jaz svoje hčerke nisem nikoli udaril ... Ampak z očetom smo se za mizo vse dogovorili, kljub temu da je bil grobijan. Reševali smo probleme. Če bi se tudi danes več pogovarjali za mizo ...

Mejra vstane.

MEJRA: Ničem vas več poslušat. Prosim, da takoj zapustite naše stanovanje.

ANDREJ: Počakajte, nisem še povedal ...

MEJRA: Me ne zanima.

ANDREJ: Iskal sem vašega moža.

MEJRA: Ven!!

ANDREJ: Zvedel sem, kje dela ... Tudi oni so ga iskali. Našli ga bojo.

MEJRA: Kdo *oni*? Moj mož je pošten. Dela kot varnostnik.

ANDREJ: Odpustili so ga.

MEJRA: Kaj govorite?!

ANDREJ: Ni vam povedal.

MEJRA: Emir ne laže. Nikoli v življenju se mi ni zlagal.

ANDREJ: Če nečesa ne poveš, to še ni laž. Samo odložiš resnico.

MEJRA: Poštena družina smo.

ANDREJ: Hotel sem najprej govoriti z njim.

MEJRA: Kdo ste?

ANDREJ: Hudič ...

MEJRA: Kaj?

ANDREJ: Nesrečen hudičev človek sem, ki mu gre vse narobe.

MEJRA: Ste policist?

ANDREJ: Ne. Imam pa prijatelje. Če imaš denar, imaš prijatelje tudi na policiji. Vsepovsod jih imaš. In jaz jih imam. Vsepovsod. Plačaš in imaš.

MEJRA: Če ne greste vi, grem jaz.

Mejra si obleče plašč.

ANDREJ: Ampak ne morejo mi pomagat. Ne policija, ne država, nihče mi ne more vrniti moje sreče ...

MEJRA: K sosedom grem. Vi pa kakor hočete ...

ANDREJ: Samo vi mi lahko vrnite srečo. Samo vi.

MEJRA: In policijo bom poklicala.

Luč na stopnišču se prižge.

Mejra plane v vežo in na stopnišče.

MEJRA: Emir! Moj mož je prišel.

Slišimo korake. Nekdo se vzpenja po stopnicah.

ANDREJ: Ko imaš srečo, ne veš, da jo imaš. Ko ugaša v tvojih rokah, ne moreš ustaviti njenega ugašanja. Sreča se ne prižge kot luč, ne prisloniš vžigalice, da bi spet zagorela. Razumete? V mojih rokah ugaša. In nič ne pomaga. Ne denar, ne ljudje na položajih, nič.

Mejra na stopnišču.

MEJRA: Emir! Hvala bogu, da si tu ...

Med vrati se pojavi Emir.

Utrujen možakar. Siv v obraz in siv v duši.

3. prizor

Tenuto, rinforzando

MEJRA: Tale gospod ... Kar potrkal je ... Ne poznam ga.

Emir vstopi v vežo.

Bolšči predse.

Andrej vstane.

ANDREJ: Iskal sem vas.

Emir molči.

MEJRA: Pojma nimam, kaj hoče.

ANDREJ: Hotel sem biti prvi.

Emir molči.

MEJRA: Pravi, da nisi v službi, da so te odpustili?

ANDREJ: Pred dvema mesecema.

MEJRA: Lažete! Emir, povej!

Emir molči.

ANDREJ: Moral sem plačat, da so mi povedali.

MEJRA: Emir, je res?

ANDREJ: Če plačaš, povejo vse. Če plačaš več, povejo še več kot vse.

Emir pogleda ženo. Odsotno.

EMIR: Obleci se, greva!

MEJRA: Kam? Kaj se je zgodilo, Emir?

ANDREJ: Našli so vas.

MEJRA: Kdo? Kdo ga je našel?

EMIR: Greva.

MEJRA: Ves si bled ... Nikamor ne grem, če ne poveš, kaj se dogaja.

EMIR: Ženska, greva! Najin sin je v bolnici!

MEJRA: Andrej ...

ANDREJ: Vaju bom jaz zapeljal.

Andrej odhiti mimo njiju na stopnišče.

ANDREJ: Spodaj imam avto.

Emir pograbi zmedeno Nejro in jo odvede iz stanovanja.

Ugasne luč.

Zatemnitev.

4. prizor

Adagietto

Čez nekaj ur.

Vrata se odprejo. Vstopita Mejra in Emir. Izčrpana. Mejra prižge luč.

Emir pomaga Mejri sleči plašč.

MEJRA: Kako je mogoče?

EMIR: Mladi so. Zaletavi.

MEJRA: Njemu ni bilo nič.

EMIR: Komu?

MEJRA: Mašini, tam, na dvorišču policije ...

EMIR: Nepoškodovan, ja. Lahko ga bomo prodali. Brez problema.

MEJRA: Kako je mogoče?!

EMIR: Človek ni stroj. Meso je mehko. Kostni krhke.

Tišina.

MEJRA: Ti si kriv.

EMIR: Nisem.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MEJRA: Kupil si mu ga

EMIR: Sam si je prišparal. Dal sem malenkost zraven.

MEJRA: Dovolil si.

EMIR: Moj sin je. Tudi jaz sem imel motor ... Ko sem bil toliko star. Še mlajši sem bil. Imel sem stare motorje, vozili smo se po hribih, padali smo ... Zato se mi je zdelo dobro, da ima tudi moj sin motor. Moški vozijo motorje.

MEJRA: Jaz nisem imela besede.

EMIR: Ženska, zdaj je, kar je. Sreča v nesreči. Nič polomljenega, nič razbitega.

MEJRA: Lahko boš prodal. Samo to ti gre po glavi.

EMIR: Kosti, sem mislil. Nobenih polomljenih kosti. Cel je. Najin fant je cel. Lahko bi bil pol leta v mavcu, hrbtenica, roke, noge, lahko bi bil invalid, ves polomljen, prijatelju so zaradi padca z motorjem odrezali nogo.

MEJRA: Glava.

Trenutek tišine.

EMIR: Operirali so ga.

MEJRA: Rekli so ...

EMIR: Da je stabilno.

Tišina.

MEJRA: Skuhala bom kavo.

EMIR: Ne boš.

MEJRA: Zdaj tako ne morem več spat. Nikoli več ne bom mogla mirno spat.

EMIR: Zjutraj sem skuhal zadnjo.

MEJRA: Misliš, da lahko pozvonim pri sosedu?

EMIR: Ni še dan.

Tišina.

MEJRA: Nisi slišal, kaj so rekli.

EMIR: Ni še dan.

MEJRA: Jaz sem slišala.

EMIR: Kaj?

MEJRA: Glava.

EMIR: Glava rabi počitek.

MEJRA: Slišala sem, kako so rekli, da je njegova glava ...

EMIR: Moral bo počivat. Lahko boš z njim cele dneve. Tako nimaš ...

MEJRA: Službe?

EMIR: ... kaj počet.

Tišina.

Mejra sede za mizo. Emir nasproti nje.

MEJRA: Tisti človek, ki naju je peljal na urgenco, je rekel ...

EMIR: Zlizal se bo.

MEJRA: ... da nisi več varnostnik.

EMIR: Najin sin se bo zlizal! Trdoglav je. Pravi trdoglavi bučman! Vedno je bil. Se spomniš, kolikokrat se je kot otrok butnil v glavo? Kar naprej je pokalo. Ko smo bili pri babi Adi in smo ravno spili kavo, je spodaj počilo, se spomniš, spodaj v garaži, tako je počilo, da je baba Ada zakričala: *Jao, peč je razneslo!* Pa je samo naš mali padel na glavo. In sploh ni jokal. Samo škilasto je gledal. Nikoli ni jokal. Vedno sem govoril, da ima trdo bučo. Trdobučnež! Zato se bo zlizal.

MEJRA: Že dva mesca.

EMIR: Trda buča mu je zdaj še kako prav prišla.

MEJRA: Zakaj mi nisi povedal?

Tišina.

EMIR: Uredilo se bo.

MEJRA: Lahko bi mi povedal, da so te odpustili.

EMIR: Glava se vedno zaceli. Počitek, potem pa naprej. Motor bom pa prodal. Takoj, še preden bo prišel iz bolnice.

Tišina.

MEJRA: Strah me je.

Emir jo pogleda. Čez mizo jo prime za roko.

EMIR: Mene tudi.

Zvonec.

Zvoni. Zvoni.

5. prizor

Incalzando con fuoco

Tišina.

Zvoni. Zvoni.

EMIR: Mogoče so iz bolnice ...

Zvoni.

EMIR: Kaj, če so res ...

Zvoni.

EMIR: Rekli so, da bodo koga poslali, če se bo kaj spremenilo...

Zvoni.

MEJRA: Naj odprem?

Emir prikima.

Mejra s strahom odpre vrata.

Pred vrati Andrej.

MEJRA: Spet vi! Kaj bi radi?

ANDREJ: Prihajam naravnost z urgence ...

Emir vstane.

EMIR: Kaj ...?

MEJRA: Je kaj narobe?

ANDREJ: Iskal sem vaju. Pobegnila sta mi.

EMIR: Peš sva šla.

ANDREJ: Peljal bi vaju.

MEJRA: Hotela sva biti sama.

EMIR: Potem sva šla pa na avtobus.

MEJRA: Je kaj narobe?!

ANDREJ: Za enkrat je stabilno. Lahko vstopim?

Tišina.

Mejra se umakne.

Andrej vstopi v kuhinjo.

Mejra zapre vrata.

Stojijo sredi kuhinje.

EMIR: Hvala, da ste naju peljali ...

ANDREJ: Ni problema.

EMIR: Krasen avto.

ANDREJ: Ja.

EMIR: Džip. Usnjeni sedeži.

ANDREJ: Ja.

Tišina.

MEJRA: Delate v bolnici?

ANDREJ: Tako dolgo se vlačim po bolnicah ... Ja, res bi me lahko že zaposlili v kakšni.

Tišina.

EMIR: Policist, ki je delal zapisnik, je rekel, da ste me pomagali najti.

ANDREJ: Andrej, vaš sin, ko se je zgodilo ... pri sebi ni imel dokumentov ...

MEJRA: Vedno mu rečem: *Andrej, nosi osebno izkaznico s sabo!* Pa mi reče: *Mama, saj se grem vozit samo okrog blokov. Vsi me poznajo.*

ANDREJ: Pri sebi je imel telefon. Na cesto ga je vrglo, dvajset metrov od tistega kandelabra, kamor se je ...

Tišina.

ANDREJ: Še sreča, da je ostal cel. Mislim, telefon. Stara znamka. Dobra znamka. Danes delajo takšne, da takoj razpadejo. Kakšen novi i-pod ne bi zdržal tako močnega udarca ... Kandelaber, ta, drog z lučjo, kamor se je zaletel ... kar postrani stoji ...

Tišina.

ANDREJ: V telefonu je imel shranjeno vašo številko. Pisalo je: *Fotrček.*

EMIR: Prepovedal sem mu, da me tako kliče.

ANDREJ: Mislil sem, da je številka domača, pa je bila vaša služba ... In tam so mi povedali, da že dva meseca ne delate več. Da pa vsak večer pridete mimo. Človek, ki zdaj dela namesto vas, vas pozna ... dal mi je vaš naslov. Plačal sem ...

EMIR: Janez. Mlajši je. Njega so vzeli.

MEJRA: Kdo ste?

ANDREJ: Hotel sem biti prvi.

MEJRA: Ne razumem, ničesar več ne razumem.

EMIR: Ženska, saj ni važno ...

MEJRA: Kako *ni važno*? Potrkal je na vrata, ne pozna ga, peljal naju je v bolnico, iskal te je, našel te je, brskal je po sinovem telefonu ... Kako *ni važno*?! Tako kot ni važno, da si spet brez službe, pa mi tega nisi povedal. Sem morala izvedeti od tujca. Kdo ste? Povejte mi, kdo ste? Hočem vedet!

ANDREJ: Oče sem.

MEJRA: To ni odgovor.

ANDREJ: Ta trenutek je to najvažnejše.

EMIR: Ta trenutek je najvažnejše to, da je imel najin Andrej srečo. Srečo v nesreči. Vse ostalo je nič. Služba se bo našla, denar bo prišel, spet bomo imeli telefon, avto, kakšno staro kripo, vse drugo ni važno, samo da je z Andrejem vse v redu.

Tišina.

ANDREJ: Stabilno.

EMIR: Stabilno. Ja.

ANDREJ: Zaradi tega sem tako hitel.

Tišina.

ANDREJ: To, da je stabilno, je dobro. In pa to, da je mlad. Sedemnajst?

MEJRA: Avgusta. Dvanajstega.

ANDREJ: Moja hči pa je oktobrska. Šestnajstega. Vrstnika sta.

MEJRA: Se poznata? Ste prišli zaradi tega?

ANDREJ: Ne poznata se. Nikoli se nista videla. Ne živimo tu. Z drugega konca smo. Imamo hišo ob morju. Zdaj sva z ženo v hotelu.

MEJRA: Ljubite jo.

ANDREJ: Ja.

EMIR: Kaj govoriš, ženska?!

MEJRA: Povedal mi je. Medtem ko si se ti sprehajal po mestu in mi lagal, da hodiš v službo

...

EMIR: Mejra!

MEJRA: ... mi je gospod, ki ga sploh ne poznam ...

ANDREJ: Ime mi je Andrej, tako kot vašemu sinu ...

MEJRA: ... povedal mi je, da je bogat, da ima ženo, ki jo ljubi, da pa ni srečen ... Kazal mi je svoje dokumente. In ležal je pred mano. Na pragu. Zato, da nisem zaprla vrat.

ANDREJ: Nisem vam mogel prvi povedati za nesrečo.

MEJRA: Nič mi niste povedali. In zdaj mi tudi nič ne poveste. Kdo ste, kaj ste, kaj hočete od naju? Najin sin se je ponesrečil, razumete? Najin sin! Pustite naju! Pojdite s svojim ogromnim avtom nazaj na morje, nazaj v hotel. Nič več me ne zanima. Samo odidite! Imava druge skrbi. Morala bova skrbeti za sina. Nekaj časa bo trajalo, da pride k sebi. Glavo ima poškodovano. Pojdite! Emir, vrzi tega človeka iz stanovanja! Lepo te prosim!

EMIR: Utrujena sva. Čez nekaj ur morava nazaj v bolnico. Tako, da bi vas prosil, da ...

ANDREJ: Vajin sin je mrtev.

Tišina.

Tišina.

Mejra se sesede na stol.

EMIR: Kaj ste rekli?

MEJRA: Kdaj? Kako? Rekli so, da je stabilno.

ANDREJ: Stabilno mrtvo.

Emir nenadoma pograbi Andreja za ovratnik.

EMIR: Ne se zajejavat z mano! Nič mu ni! Kosti cele, vse celo. Videl sem ga. Za trenutek, ko so ga peljali v operacijsko ... Celo motor je nepoškodovan. Kako si drzneš? Najin sin

... Ni ... Rekli so, da naj se vrneva zjutraj, da je vse v redu, da naj ne skrbiva, da bomo potem ... Ti pa ... Da je mrtev ...

ANDREJ: Nisem mislil tako.

EMIR: Kako *nisi mislil tako*?! Rekel si! Ne me imet za norca! To je moj edini sin.

MEJRA: Najin!

ANDREJ: Zato sem tu.

EMIR: Da se zajebavaš z nama?

ANDREJ: Ker ni mrtev.

MEJRA: Nič več ne razumem.

EMIR: Spizdi! Takoj spizdi! Nočem te več videt!

ANDREJ: Naj vama razložim ...

EMIR: Ni kaj razlagat! Hvala, da si naju peljal. To je vse.

ANDREJ: Njegova glava ...

EMIR: Operirali so ga ...

ANDREJ: Pet ur. Ja.

EMIR: Temeljito so ga. Vse je dobro, vse je zašito, vse spet nazaj v glavi.

ANDREJ: Prišel sem k vama, ker ni čisto mrtev.

EMIR: Ni in ne bo! Pa kdo ste vi? Kakšen kurac si, da se vpletaš v naše življenje. Zdravniki so rekli, da ima poškodovano glavo ...

ANDREJ: Da ima *zelo* poškodovano glavo.

EMIR: Jasno je, da če se zaletiš v drog in z glavo udariš ob robnik, da si poškodovan. Če se zaletiš z glavo, se lahko zgodi marsikaj ... Koža počí, arkada počí, kot pri boksu. Celó lobanja počí, ampak se zaceli. Trdobučneš je.

ANDREJ: Niste slišali ...

EMIR: Ko sem bil mlad, sem imel razbito glavo. Poglejte, nos imam zlomljen. Pretepali smo se. Moj najboljši prijatelj je odtrgal kos plota in me udaril po obrazu. Padel sem z motorja, zlomil sem si nogo. Poglejte, tukaj zadaj, za ušesom, imam brazgotino. Čez pol lobanje. Se ne vidi, ker so lasje čez. Padel sem z zidu, ko sem bežal. Rabutali smo sadovnjak. In tule, pogledajte ...

Potegne srajco iz hlač, pokaže trebuh.

EMIR: Tule me je prijatelj zaštilhal. Nič posebnega. Šviz, pa je šlo čez trebuh. Zapeljal sem njegovo punco. Niti ni bila več njegova punca. Bivša. Prej sta se razšla. Mladost, norost! Blaznost! Divji smo bili. Mladost mora bit divja! Še čutil nisem, ko me je štilhnil. Potem je jokal. Prijatelja sva ostala ... Ubili so ga v vojni. Spomin je ostal. In tudi brazgotina je ostala. In tu, zadaj, vidite, nad kolkom, brazgotina, operacija, šraufe sem imel, ven so gledali, in je ostala sled. Delal sem na žerjavu. Padel sem. Tudi na glavo. Ves sem brazgotinast, pa sem vseeno živ. Pa sem cel. Udaril sem z glavo, pa kaj! Kri je tekla, pa kaj! Tu sem. Še vedno. In moj sin je tudi.

MEJRA: Jaz sem slišala.

Tišina.

EMIR: Kaj si slišala, ženska!?

Tišina.

MEJRA: Ko je zdravnik ...

ANDREJ: Glavni kirurg ...

MEJRA: ... rekel.

EMIR: Tudi jaz sem slišal. Da je poškodovan.

ANDREJ: Hudo.

EMIR: Zapri gobec, če ti rečem, pizda!

MEJRA: Zelo hudo.

EMIR: Glava je vedno *zelo hudo*.

MEJRA: In da naj ne pričakujeva ...

Tišina.

EMIR: Da naj prideva jutraj, je rekel.

ANDREJ: To je rekel šele na koncu.

EMIR: Kaj se kar naprej vtikaš!!

ANDREJ: Slišimo samo tisto, kar hočemo slišat.

EMIR: In jaz sem slišal, da je operacija uspela.

MEJRA: Rekel je ...

Tišina.

MEJRA: Da je telo živo ...

Tišina.

MEJRA: Možgani pa ...

Tišina.

ANDREJ: ... intrakranialna krvavitev, zmečkanine v čelnem režnju, deformiran lobanjski

svod in baza, poškodbe žil, epiduralni hematoma, subduralni hematoma,

intracerebralni hematoma, poškodbe možganovine, obtolčenine, zmečkanine, difuzna

aksonska poškodba ...

Tišina.

ANDREJ: Vaš Andrej je rastlina.

Zvoni.

Zvoni.

6. prizor

*Getragen, incalzando con fuoco**Emir se sesede. Mejra zajoka.**Zvoni.**Andrej gre odpret.**Vstopi Barbara.*

BARBARA: Dober večer.

ANDREJ: Moja žena.

BARBARA: Oprostite ... Nisem mogla več čakati spodaj v avtomobilu. Zeblo me je, pa sem

... Oprostite.

Tišina.

EMIR: Treba je počakati. Treba je upati. Do konca.

ANDREJ: Upanje umre zadnje. Ja. Ampak to rečejo samo v filmih. Pa še to v ameriških.

Upanje, ki se na koncu spremeni v čisto srečo. Za kozlat. Življenje pa je nekaj drugega. Upaš lahko do konca, pa se vseeno znajdeš v dreku.

EMIR: O čem govorite?

MEJRA: O tem, da je brezupno. O tem govori.

ANDREJ: Vaša žena razume.

EMIR: Nikoli ne bom nehal upati. Nikoli!!

BARBARA: Tudi jaz ne bom nehala.

EMIR: Zakaj pa vi?!

MEJRA: Vse je, kot da se mi sanja. Kot v težki mori. Koliko je ura?

BARBARA: Štiri. Deset do štirih.

Mejra vstane.

MEJRA: Ne vem, kdo ste, kaj ste, kaj iščete tukaj ... Tudi meni se zdaj vseeno. Noč nas je povezala. Ne zanima me več. Jaz sem Mejra.

BARBARA: Barbara.

Ženski se rokujeta.

ANDREJ: Zame pa tako že vesta.

EMIR: Še prevečkrat.

Andrej stegne roko.

Emir ne reagira.

Tišina.

ANDREJ: In zdaj?

MEJRA: Lahko bi skuhala kavo.

EMIR: Za sosede buditi je še prezgodaj.

MEJRA: Res. Zmanjkalo nama je kave.

BARBARA: Nič hudega. V bolnici sem jih spila ... Pojma nimam, koliko. Tiste iz avtomata.

Če bi bile za kaj, bi mi moralo že zdavnaj počiti srce.

MEJRA: Kuham turško. Močno. V naših krajih pijemo močno. Babica me je naučila.

BARBARA: Mogoče bi samo kozarec vode.

Mejra natoči.

MEJRA: Pa vi, Andrej?

ANDREJ: Po pravici povedano ... Ko že govorite o močni kavi ... Kaj močnega bi.

MEJRA: Emir ...

Emir vstane in izpod pomivalnega korita potegne steklenico in jo postavi na mizo.

Mejra zraven steklenice postavi kozarec.

ANDREJ: Z užitkom bom.

Si natoči.

ANDREJ: Pa vi? Ne boste?

EMIR: Ne.

ANDREJ: Ne pijete? Ali ne pijete več?

EMIR: To drugo.

ANDREJ: Ste pili preveč?

EMIR: Lahko bi se reklo, ja.

ANDREJ: Alkoholik?

BARBARA: Andrej, lepo te prosim.

EMIR: Musliman.

ANDREJ: A, tako. Zanimivo. Bom pa še za vas enega spil. V čast polmeseca na zeleni
zastavi! Na zdravje!

Si natoči še enkrat. In spije v enem požirku.

EMIR: Gradbinci pijemo. Kar naprej smo zunaj. Na dežju, v snegu. In popiješ.

MEJRA: Nisi pil preveč.

EMIR: Vedno je preveč.

MEJRA: Petnajstega, ko je bila plača. Samo takrat si pil.

EMIR: Nehal sem, ko sem prvič izgubil službo. Pred sedemnajstimi leti. Andrej se je rodil in

jaz sem nenadoma ostal na cesti. Otroka imam, sem si rekel, službe pa nimam.

Službe ti nobeden ne zrihta, za pit ti pa vedno dajo. Bivši kolegi. Imajo slabo vest,

ker ti ne morejo pomagat, pa rečejo: *Boš kaj spil? Dejmo enga spit.* In se ne moreš

upret. Malo zato, ker se počutiš kot zadnji garjasti pes, malo pa zaradi družbe.

Družba bo slej ko prej služba, sem mislil. Pa ni bilo službe, samo družba, in vedno

več alkohola. Potem sem rekel: *Ne pijem.* In so razumeli. A, *Emir, musliman!*

Prikimal sem. Pa nisem bil nikoli pravi. Mogoče je bil moj ded, pa oče tudi. Čeprav

je oče rad pil. In kuhal je tudi. Odlično žganje. Babica je hodila v džamijo, tam dol,

pred tridesetimi, štiridesetimi leti, kaj vem ... Blebetam in blebetam, moj sin pa leži

tam, v bolnici, priklopljen na cevke ...

Andrej si natoči še enega.

ANDREJ: Dober je. Ne zažge preveč. Piten. Mehak. Kar zdrsne po grlu.

Spije. Si natoči znova.

BARBARA: Danes boš še vozil.

ANDREJ: Kdo me bo ustavil ob sedmih zjutraj, ko grejo vsi v službo in so policaji zaspani kot šolarčki.

BARBARA: Ne več pit.

MEJRA: Moški! Kamen bi prej slišal. Voda bi prej ubogala.

ANDREJ: Pa tudi, če me ustavijo! Pa kaj!

EMIR: Adijo, vozniški izpit. Potem pa z avtobusom na tisto vaše morje.

ANDREJ: Kje pa! Plačam in se peljem naprej. Še *hvala gospod* mi rečejo.

BARBARA: Andrej, nehaj!

ANDREJ: Če pa naletim na kakšnega striktno poštenega policaja, na kakšnega mladega, ali pa če sta dva, eden skorumpiran, drugi pa pošten ko devica Marija ... Čeprav, glede na to, kako je naš Jezusček nastal, ni bila najbolj poštena punca ...

Spije.

In si natoči še.

BARBARA: Pijan si. Oprostite mu ...

EMIR: Dokler govori čez svojega boga, me ne moti.

ANDREJ: Bog je bog. Vsak je lisjak. Naš še posebej, eni petnajstletnici je zlezal pod kovterček, potem je pa še reveža Joškota prepričal, da itak ni bilo nič, da se ni koža s kožo dotikala, nič cigu migu, ampak čisto božje delo ... Spermo je pa bel golobček okoli šprical. Joj, oprostite gospa, kako že, Mira ...

ANDREJ: Mejra.

EMIR: Kdor ga ne nese, ne bi smel pit.

BARBARA: Oprostite mu, naporni dnevi so za nama.

ANDREJ: Nisem spal ... kaj vem ...

BARBARA: Nekaj dni nisva spala.

ANDREJ: Zdi se mi, da že leta ne spim.

Spije.

MEJRA: Nekaj vam hudo leži na duši ...

ANDREJ: Na srcu.

Hoče znova natočiti.

BARBARA: Ne boš več pil. Dovolj imaš.

Barbara mu vzame steklenico.

BARBARA: Gospa, pospravite to, prosim.

MEJRA: Kar gostom ponudimo, ne jemljemo nazaj. *Gosta gostiš, nebesa zlatiš.* Tako pravijo pri nas.

ANDREJ: Tako se govori! To je pravo gostoljubje! Ne pa tako kot v naši deželi, ko šnops z vodo zalivajo in ga imajo tako zalitega samo za goste. Zase pa najboljše v spalnici, zadaj za kahlo skrijejo. Tako kot tvoj ata, kadar prideva na obisk.

BARBARA: Nehaj.

MEJRA: Rekli ste, da ljubite svojo ženo.

ANDREJ: Saj jo.

MEJRA: Ni slišat.

ANDREJ: Ljubim jo najbolj na svetu.

BARBARA: Andrej, neprijetno mi je.

ANDREJ: Tako jo ljubim, da nocoj ne bom več pil. Tako! Rečeno – storjeno! Kar se pa vožnje tiče ... Peljal bom. Vse bom peljal. Upam.

EMIR: Ne, hvala. Midva bova šla z avtobusom. Zdravnik je rekel, naj prideva okoli sedmih.

ANDREJ: Mene, mojo ženo in najino hčerko. Nas tri bom peljal! Domov.

EMIR: Oprostite. Mislil sem, da ...

ANDREJ: In če me bojo ustavili, jim bom plačal, jaz lahko plačam. Lahko kupim. Vedno jih lahko kupim. Če ne njih, pa moje tam dol, na obali. Rečem: *Župan, plačal sem ti volitve, zdaj mi pa zrihtaj nazaj izpit.* In on reče: *Bom, gospod.* Zato, ker ga imam na plači. Ker imam vse na plači! Bogat sem!

BARBARA: Andrej ...

EMIR: *Tisti, ki se z denarjem hvali, bo kmalu še tvojega hotel.* Tudi tako pravijo pri nas.

BARBARA: Andrej bi rad povedal ...

ANDREJ: Ne jima razlagat, kaj bi rad povedal!

BARBARA: Rad bi povedal, zakaj sva prišla k vam.

ANDREJ: Še prej pa bi rad povedal nekaj drugega. Resnico!

MEJRA: Jaz pa bi si rada malo spočila, preden grem nazaj k sinu v bolnico, zato bi vas prosila, da odideta.

ANDREJ: Niste pravkar rekli nekaj o gostoljubju?

MEJRA: Rekla sem, da so gostje dobrodošli. Vidva pa nista običajna gosta.

BARBARA: Se opravičujem ...

MEJRA: Potrkali ste in vstopili. Ne poznam vas ...

BARBARA: Oprostite, res ...

ANDREJ: Počakaj! Barbara, bom jaz razložil. Glejte ...

MEJRA: Rada bi šla v kopalnico ... Potrebujem svoj mir. Sin se mi je ponesrečil.

ANDREJ: Poslušajte ...

EMIR: Že ves čas vas poslušava! Dovolj je!

ANDREJ: Glejte. Ves štos je v trgovini. Razumete? Daš – dam. Dam – daš. Svobodna trgovina. Imam podjetje, dve podjetji, uspešen sem ...

EMIR: Ste rekli, ja.

ANDREJ: In kupujem. Znam kupovat. Denar dobi vse. Vse je na prodaj. Vse se da kupiti. Vse se lahko proda. In vse ima svojo ceno. Predmeti, ljudje, oblast. Jaz to vem. Takšen je sistem sveta. Zato smo se pa borili, kajneda?!

EMIR: Jaz ne.

ANDREJ: Večina. Želeli smo predmete, izbiro. Ko sem bil mlad, najstnik, tako kot zdaj vajin sin, smo hodili v Trst, švercali smo kavbojke, kavo.

MEJRA: Se spomnim, ja.

ANDREJ: Zdaj pa je vse na prodaj. Vse je v izložbah. Na dosegu roke.

EMIR: Če imaš denar.

ANDREJ: Jaz ga imam. Preveč ga imam. Vse lahko kupim. Tale blok lahko kupim.

Pravzaprav že imam dva. Ne, tri. Kupil sem razpadajoče samske domove in jih obnovil. Notri imam hotel. Mladinski hotel in dva hotela s tremi zvezdicami. Zdajle, ko tu stojim, denar priteka. Ljudje spijo na mojih posteljah in denar kaplja, kap, kap, direkt iz njihovih sanj v mojo denarnico. Imam tudi podjetje. Več podjetij. Tovarno z obutvijo. Trgovino. Več veletrovin imam. Trgovinski center. Pri meni lahko kupite vse, kar vam srce poželi.

MEJRA: Tega sem se bala ...

ANDREJ: Trgovina ne sme biti strah. Trgovina je užitek.

EMIR: Če kaj prodajate, niste potrkali na prava vrata.

ANDREJ: Hočem povedat, da sem pravi človek za vaju!

MEJRA: Ničesar ne bova kupila.

ANDREJ: Nisem še povedal do konca. Glejte: brez službe sta.

EMIR: Dobil jo bom. Obljubili so mi ...

ANDREJ: Lažejo! Vsi lažejo, samo denar ne laže. Jaz imam denar in moj denar je dejstvo. Z njim lahko naredim, kar hočem. Odprem podjetje, si izmislim novo firmo, kupim avto, več avtomobilov, taksi podjetje odprem, zame vozijo, denar priteka ... Ali pa sadje in zelenjava, hodim po deželi in kupujem ekologijo, zdrav krompir, na pol zastonj ga dobim in drago prodajam, ljudje so nori na zdravo hrano, tudi če ni zdrava. Kupim poceni, prodam drago. Čez pet let sem lahko še bolj bogat. Ali pa pletilstvo, na primer. Ženske pletete, delate nekaj na roko, jaz iz tega naredim biznis, velik posel, sto dvajset žensk dela zame, plete, veze, dela gobeline ...

MEJRA: Mama me je naučila delati čipke.

ANDREJ: Evo! Bravo! Smo že na istem bregu. Že govorimo isti jezik. Iz drobne čipke lahko nastane tovarna, posel, bogastvo, avtomobili, Prada torbica ... *Prada handbags!*

MEJRA: Kakšna torbica?

ANDREJ: Samo denar potrebujeta. Začetni kapital. To je to. In jaz vama ga lahko dam. Konec bo bede, konec pomanjkanja. Sama pri sebi bosta v službi, sama svoj gospodar.

Tišina.

EMIR: Zakaj?

ANDREJ: Kaj *zakaj*?

EMIR: Zakaj bi nama dali denar?

Tišina.

ANDREJ: Za srce.

Drugo dejanje

1. prizor

spressivo, incalzando

Prizorišče isto.

Kuhinja.

Nekaj trenutkov kasneje.

ANDREJ: Rad bi kupil srce vajinega sina.

Tišina.

MEJRA: Srce ...

ANDREJ: Živo srce vašega sina. Ja.

Tišina.

EMIR: Spizdi.

Tišina.

Emir nenadoma plane ... Prevrne mizo ...

EMIR: Marš v pičko materno! Bóga ti tvojega!

Barbara plane med Andreja in Emirja.

BARBARA (*Andreju*): Vse si zasral!! (*Emirju*.) Počakajte, razložila bom!

EMIR: Pizda ti materna trgovska!

ANDREJ: Vaš sin še ni mrtev ...

Emir zagrabi Andreja ...

EMIR: Živo srce hočeš kupit!

ANDREJ: Dokler je sploh še živo!

BARBARA: Nehajta!

MEJRA: Emir, pusti ga, naj gre!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

EMIR: Koga naj pustim? Prekletega morilca! Ubil ga bom!

ANDREJ: Nočem zastonj! Plačal bom, kreten butast!

MEJRA: Konec je! Konec! Naj odideta!!

ANDREJ: Njegovo srce je kapital vajine prihodnosti.

Emir udari Andreja v obraz.

EMIR: Spizdi, mrhovinar!

Andrej mu vrne udarec.

ANDREJ: Ti boš meni mrhovinar ... Kurac brezposelni ... Luzer!

Moška se ruvata.

Udarci letijo na slepo in povsod ...

MEJRA: Konec! Konec je, lepo vaju prosim!

ANDREJ: Pička ciganska!

EMIR: Marš, marš iz moje hiše!

ANDREJ: Spizdi iz moje države!!

Barbara seže v torbico. Iz nje potegne podolgovrat predmet. Dotakne se Andreja. Nekaj kratkih bliskov. Andrej se zvije v dve gubi ...Pade na tla.

ANDREJ: Pizda, pizda, pizda ...

EMIR: Ubil te bom, ubil ...

Barbara se dotakne Emirja. Iskre. Tudi Emir se sesede ...

EMIR: A! A! Gora jebala polža! A, aaaaa ...

Vse se umiri.

Moška počasi prihajata k sebi.

2. prizor

arghetto lamentoso

BARBARA: Dovolj je bilo!

MEJRA: Kaj ste jima naredili?

ANDREJ: Si nora! Mene ... Mene ...

EMIR: Nekaj me je ubilo.

ANDREJ: Mene si ... Pička, jaz sem tvoj mož!

EMIR: Električna. Ni jima škodilo.

ANDREJ: To sem ti kupil, če bi te kdo napadel, pička nora ...

MEJRA: Z elektriko ste ju?!

BARBARA: Električni *šejker*, za samoobrambo ... Samo tako jih umiriš.

MEJRA: Kot govedo na pašniku. (*Se nasmehne.*)

EMIR: Smej se, ženska, smej!

MEJRA: Če bi vas večkrat takole stresli, ne bi bilo nobene vojne.

Emir se stegne po steklenici. Nagne.

Naredi nekaj krepkih požirkov.

MEJRA: Sedemnajst let nisi pil.

EMIR: Sedemnajst let me ni nihče z elektriko ubil.

Andrej se stegne k steklenici v Emirovih rokah.

ANDREJ: Meni ... Še meni ...

Emir mu poda steklenico.

Andrej jo nagne.

MEJRA: Dobro ste se spomnili. To z elektriko. Govedo samo električna ustavi. In moški so takšno govedo.

EMIR: Tiho, ženska!

Barbara potegne iz torbice fotografijo.

BARBARA: Poglejte!

Mejra pogleda fotografijo.

Moška prihajata k sebi.

Vse se počasi umirja.

MEJRA: Vaša hči?

BARBARA: Ja.

MEJRA: Počakajte ...

Mejra pobrska po kuhinjskih predalih, najde fotografijo in jo potisne Barbari v roke.

MEJRA: Najin Andrej. Na šestnajsti rojstni dan.

BARBARA: Lep fant.

MEJRA: Vajina hčerka tudi. Lepa punca.

BARBARA: Tako sta mlada.

MEJRA: In lepa.

BARBARA: Mladost je vedno lepa.

MEJRA: Lepe lase ima. Vajina hči. Takšne kot naš. Mogoče za odtenek svetlejšje. Naš ima

lase po mojih starših. Oni so bili svetli. Ampak, ko se je rodil, je bil pa črn. Emir, se spomniš?

EMIR: Črn ko hudič.

BARBARA: Naša tudi. oste črne lase je imela. Kot fant je bila. Nikoli ne bom pozabila, kako

se je Andrej skremžil, ko jo je prvič videl. Stal je ob postelji in ni mogel zapreti ust.

A ni lepa? sem ga vprašala. On pa je požrl slino in rekel: *Ampak je črna.* Tako sem bila užaljena.

Andrej počasi pride k sebi.

ANDREJ: Šokiran sem bil.

BARBARA: Čez kakšen mesec je zgubila črne lase. In potem je postala svetla.

MEJRA: Kako ji je ime?

BARBARA: Tanja.

MEJRA: Paše ji. Njeno ime.

BARBARA: Tudi vašemu Andreju paše, da je Andrej.

ANDREJ: Jaz sem tudi Andrej.

EMIR: Ponavljaš se, kot da si pokvarjen.

MEJRA: Vam pa vaše ime ne paše.

ANDREJ: Aja?

MEJRA: Zmotili so se, ko so vam dali tako lepo ime. Morali bi biti ...

ANDREJ: Kaj?

MEJRA: Dragan. Nekoč sem poznala nekega Dragana.

EMIR: Kdaj?

MEJRA: Ko se je prilepil na vrata, se ga nisi več znebil. Vojak je bil.

EMIR: Za Dragana mi pa nisi povedala.

MEJRA: Padel je v vojni. Ne ve se, kje je njegov grob.

ANDREJ: Hvala.

MEJRA: Kdor se na vrata nasloni, ga vrata pod sabo pokopljejo. Tako pravijo pri nas.

ANDREJ: Še enkrat *hvala*.

MEJRA: Hčerko imate pa lepo.

BARBARA: V gimnazijo hodi.

MEJRA: Naš tudi. Mu gre kar dobro. Zanima ga medicina. Si lahko predstavljate, medicina!

Zdravnik hoče biti.

BARBARA: Naša bi bila pa rada slikarka. Od malega rada riše.

MEJRA: Umetnica. To je pa lepo. Umetnost je lepa.

EMIR: Medicina pa koristna.

BARBARA: Bomo videli.

MEJRA: Ne vem, po kom ima to ... Mislim to, da bi rad postal zdravnik. Nihče v naši družini ni zdravnik. Duhovnik ja, zdravnik pa ne. Je pa priden. In če je priden, zakaj ne. Če bo šlo tako dobro tudi naprej, mu drugo leto ne bo treba delati mature.

ANDREJ: Sploh ne hodi. Že eno leto.

MEJRA: Kdo?

ANDREJ: Najina hči. Sploh ne hodi več v šolo.

BARBARA: Zadnjih nekaj mesecev.

MEJRA: Nisem pomislila ... Naš Andrej ... Emir! Po tej nesreči ... Kako bo šel v ponedeljek v šolo, če ...

Tišina.

EMIR: Zdravniki bojo povedali. Nekaj časa bo najbrž moral bit doma ...

ANDREJ: Zdravniki so že povedali.

Tišina.

EMIR: Ne nehaš pa ne nehaš, kaj?!

BARBARA: Zato sva tu.

ANDREJ: Zato sva potrkala na vaša vrata.

EMIR: Zakaj? A lahko končno jasno in glasno povesta, zakaj sta tu?

BARBARA: Zaradi Tanje.

Tišina.

ANDREJ: Najina hči čaka na vajinega Andreja.

3. prizor

Largo apaisé

Tišina.

MEJRA: Kako ...?

BARBARA: V bolnici. V sobi tik zraven operacijske dvorane leži.

MEJRA: Čaka na srce ...

ANDREJ: Tako rekoč z odprtim prsnim košem. Čaka dekle na fanta.

BARBARA: Na nitki visi. Vsak gib je zanjo napor. Gleda me, in ko se nasmehne, me je strah, da njeno srce ne bo zdržalo napora drobnega nasmeha. Tako drobnega, tako rahlega, kot je rahla sled vroče sapa na steklu ... Ne bo zdržalo.

ANDREJ: Ugaša. Trepeta. Kot majhen plamen na hudem vetru ...

MEJRA: In najin sin ...? Kako?

BARBARA: Mlad je. Njegovo srce je močno.

MEJRA: Ampak, živ je.

ANDREJ: Rastlina.

EMIR: Ne ti meni *rastlina!*

BARBARA: Ni mislil tako.

EMIR: Rekel je!

BARBARA: Res ni mislil ...

EMIR: Kaj hočete? Kaj sploh hočete? Srce? Ja, saj nisem neumen. Vse slišim. Razumem.

Vem, da hočete srce, ampak moj sin ga potrebuje, moj sin bo zdravnik! Pa če vsi skupaj ta hip pocrkate!

ANDREJ: Vajin sin je idealen LBO. Vesta, kaj pomeni LBO? Ne vesta, tudi jaz nisem vedel, dokler nisem začel dnev in noči preživljati po bolnicah, po vseh možnih bolnicah vseh bližnjih držav. Držal sem svojo hčerko za roko. V zadnjih treh letih je imela pet operacij. Kot dojenčka jo je en Japonec prihajal operirati. Dvanajstkrat vsega skupaj.

Po malem jo je odpiral. Njen mali prsni košek ... Plačal sem. Vse sem plačal in preplačal.

EMIR: In zdaj ti je žal?

ANDREJ: Ni mi žal.

EMIR: Ne bi tolikokrat omenjal denar, če ti ga ne bi bilo žal.

ANDREJ: Denar je blato.

EMIR: Če ga imaš, potem je zláto blato.

ANDREJ: Imaš blatne roke od njega. Nikoli zlate, vedno drekaste. Razumeš?

EMIR: Ne. Pač pa mi je jasno to, da si ti blato. Blato blatno, ki misli, da lahko vse kupi, vse zapaca. Ne, mojega sina ne moreš kupit. Njegovega življenja ne moreš zamazat s svojim usranim denarjem.

BARBARA: Najina hči potrebuje srce vajinega sina.

ANDREJ: On je itak LBO. Sprijaznita se s tem. Danes, jutri, pojutrišnjem, čez dve leti, on je samo in zgolj LBO! Moja Tanja pa ne more čakati na jutri, na pojutrišnjem ... Ona rabi srce zdaj!

Emir vstane, obrne se k steni.

S pestmi nemočno tolče po steni.

EMIR: Jebi se, jebi se, jebi se, jebi se, jebi se!!!

MEJRA: Kaj je to LBO?

ANDREJ: Nanj čakam vsak dan, vse dni, leto dni že čakam, in danes je prišel. Oddahnil sem si. Srečen sem bil, da so ga pripeljali. Srečen!

BARBARA: *Leteča Banka Organov.*

ANDREJ: ... je priletela v podobi vajinega sina in me osrečila.

MEJRA: Kaj?

BARBARA: Tako pravijo mladim in zdravim motoristom, ki si hudo poškodujejo glavo.

Njihovo telo pa je zdravo. Idealni so kot darovalci ...

Tišina.

MEJRA: In vi ste bili srečni?

ANDREJ: Ja. Ne. Ja. Ne ... Ne bi smel bit vesel tuje nesreče. Ampak, ja. Ne. Ne vem.

BARBARA: Za nekoga je sreča, kar je za drugega nesreča.

EMIR: Nesreča je vedno nesreča.

BARBARA: Smrt, ki je lahko življenje.

EMIR: Smrt ne more biti življenje! Smrt je skregana z življenjem. In slabe reči niso dobre. Ne morejo bit. Je vojna dobra? Ni dobre vojne. Smrt ni dobra. Tega nočem verjet! Tako kot ne morem verjet, da je belo črno. Tako kot ne verjamem, da v rastlini ni življenja.

MEJRA: Moj sin je banka?!

BARBARA: Tako rečejo. Tako se šalijo po hodnikih bolničarji ...

ANDREJ: *LBO! Prišla je leteča banka organov.*

BARBARA: Ne mislijo resno. Niso hudobni.

MEJRA: Kako lahko tako govorijo?!

BARBARA: Pustimo.

EMIR: Kaj naj *pustimo*?

BARBARA: V bolnicah se vsak dan srečujejo s hudimi stvarmi. Humor jim pomaga preživeti vse hudo.

EMIR: Nočem, da se delajo norca iz mojega sina. Nočem, ne dovolim!

BARBARA: Moji hčerki pa pravijo *čakica*.

MEJRA: Kako?

ANDREJ: Čakica. Punca, ki čaka.

BARBARA: Na srce.

Tišina.

ANDREJ: Umrta bo, če ne dobi srca.

BARBARA: Brez srca se ne da živeti.

ANDREJ: Vaš sin ima srce za najino hčerko.

BARBARA: Telo najine hčerke je lahko dom za srce vajinega sina.

Tišina.

BARBARA: Isto sta stara. Mlada. Lepa. Če bi živeli tukaj, bi mogoče hodila na isto šolo, bila bi sošolca. Mogoče celo par.

MEJRA: Ampak moj sin *ni* mrtev!

BARBARA: Moja hči *bo* mrtva. Čez nekaj ur. Čez kak dan.

ANDREJ: Mudi se. Naredili so preiskave. Vse se ujema. Dober par sta. Kompatibilna.

Bioteste so naredili. Kri, RH-faktor, vse je idealno.

EMIR: Kakšne teste? Kdaj so naredili? Jaz nisem dovolil. Kdo je dovolil?

ANDREJ: Plačal sem. Imam svoje ljudi. Denar ima vsepovsod svoje ljudi.

EMIR: Prijavil bom! Tožil bom!

ANDREJ: Kar daj, toži, plačal bom kazen, kolikor hočeš, bom plačal, tudi v zapor grem, samo, *da dobim srce!*

MEJRA: Kaj pa, če se bo vse uredilo, če najin sin pride k sebi? Če se zbudi, jutri, čez teden, čez mesec?

ANDREJ: ... intrakranialna krvavitev, zmečkanine v čelnem režnju, deformiran lobanjski svod in baza, poškodbe žil, epiduralni hematom, subduralni hematom, intracerebralni hematom, poškodbe možganovine, obtolčenine, zmečkanine, difuzna aksonska poškodba, pol obraza manjka ...

MEJRA: Ne!

ANDREJ: Ličnih kosti niso niti poskušali sestaviti. Priklopljen je na aparature ... Možgani samo piskajo: pi pi pi pi pi ... Nobenih oscilacij, nobenih znakov življenja.

EMIR: Kakšen človek lahko tako govori?! Zakaj to govoriš, zakaj?!

ANDREJ: Ker ljubim svojo hčer in ker se mi trga duša, ko gledam, kako ugaša, kako izgublja moč ...

EMIR: Tudi jaz imam rad svojega sina.

BARBARA: Če ga imaš rad, potem dovoli, da njegovo srce bije naprej!

Emir si z rokami pokrije obraz.

Tišina.

Tišina.

MEJRA: Spominjam se ... Imel je kakšnih pet let, ni še hodil v šolo, bili smo ... Emir, se spomniš, bili smo na parceli, takrat, ko smo še mislili, da bomo zgradili hišo ...

Vsako nedeljo smo hodili tja in sanjarili, kakšna bo hiša, kje bo spalnica, kje otroška soba, kje kuhinja. Se spominjaš?

EMIR: Če ne bi bilo vojne ...

MEJRA: Zvečer smo se vračali. Morali smo čez hrib. Čez gozd do ceste, kjer je bila avtobusna postaja. In Andrej je na parceli pozabil igračo.

EMIR: Avto. Mercedes. V Nemčiji sem mu ga kupil.

MEJRA: Rekla sem: *Pojdi ga iskat, midva te bova pa počakala.* Še zdaj vidim njegove velike začudene oči. Obrnil se je in stekel nazaj. Potem je prišel avtobus. In tudi odpeljal je. Brez naju. Naslednji naj bi pripeljal čez kakšno uro. Nikamor se nam ni mudilo.

EMIR: Jokal je.

MEJRA: Iz gozda sem slišala njegov jok. Mislila sem, da je padel. Ko naju je zagledal, je obstal. Potem je še bolj zajokal in stekel k nama.

EMIR: V naročju je stiskal igračo. Plastičnega mercedesa.

MEJRA: Sploh ni mogel nehati jokati. *Kaj ti je? Kaj se je zgodilo?* Sem ga spraševala. *Si padel? Zakaj jokaš?* Ko se je čez čas umiril, naju je pogledal in rekel: *Strah me je bilo, da me ne bosta počakala.*

Tišina.

MEJRA: Počakat morava. Ne smeva ga zapustit.

Tišina.

Mejra vstane.

MEJRA: Grem potrkat k sosedom za kavo. Ura je skoraj pet. Miro se zbuja ob tej uri, skozi steno ga slišim, kako kašlja. Mogoče je že vstal.

Mejra odide po hodniku.

Odpre vrata. Izgine v mraku stopnišča.

4. prizor

Morendo, agitato

EMIR: Slišala sta. To je zadnja beseda.

Tišina.

ANDREJ: Oba bosta umrla.

BARBARA: Ne!! Nočem, da tako govoriš!

Tišina.

ANDREJ: Emir, tvoj sin se ne bo prebudil. Čakala ga bosta tedne, mesece, mogoče leta ...

Nikoli več se ne bo vrnil iz gozda.

EMIR: Dokler bo njegovo srce bilo, ga bova čakala.

ANDREJ: Ob osmih imajo zdravniki konzilij, potem vama bodo še enkrat povedali, kar so vama že, pa nista hotela razumet ...

EMIR: Nisem slišal.

ANDREJ: Rekli vama bodo, da je bolje, da ga izklopijo, da ga ugasnejo, da nima smisla ...

Vidva bosta pa trmarila, čakala, se mučila, in na koncu bosta dovolila.

BARBARA: Za najino hčerko pa bo prepozno.

ANDREJ: Na vesti jo bosta imela!

Emir znori.

EMIR: Ne mi tega delat, samo to ti rečem, ne mi tega delat!! Ne mi jemati sina, še preden je smrt rekla zadnjo besedo, ne mi na glavo sesuti goro krivde, nisem kriv, nočem biti kriv! Če ne bi vidva prišla trkat na najina vrata, bi imela samo *svojo* bolečino, zdaj nama hočeta pa naprtiti še vajino. To je svinjsko!

BARBARA: Srce bo šlo v nič.

EMIR: Človeško srce ni kos mesa, ki gre v nič, če ga ne prodaš do začetka vikenda! S kakšno pravico nama to delata?! Ne poznam vaju, ne poznamo se. Kot nočna mora sta. Lepo oblečena, v kravati, v dragem plašču, z usnjenimi rokavicami sedita v najini ubogi kuhinji, noge imata prekrižane, gledam vajine drage čevlje, voham vajin parfum, dišita po bogastvu, po denarju, vem, da se nikoli ne bi srečali, da bi na cesti pogledala stran, če bi naju videla, mene in mojo ženo, ki ni bila pri frizerju vse od poroke, vse od takrat, ko sva med vojno pribežala k vam, stran bi pogledala, namrdnila bi se, na bruhanje bi vama šlo, če bi morala samo pokukati v najin dom, kjer je vse nabrano, sposojeno, kupljeno iz druge roke, na razprodajah, miza, za katero sedimo, je s kosovnega odvoza, štedilnik s Karitasa, vajini zlati hčerki bi prepovedala, da se družijo z najinim sinom, vem to, vse to vem, vi ste na drugi strani, vi ste tisti, ki mislite, da lahko vse, ker lahko vaš denar vse, in če se sklonite kdaj k nam, če pogledate iz svojih zlatih oblakov na blatno smetišče sveta, potem je to

vedno samo takrat, ko nekaj hočete od nas, ko hočete našo kri, naše srce. E, brate, ne dam. Ne dam srca! To je edino, kar mi je še ostalo.

Tišina.

Barbara vstane.

BARBARA: Ne morem več. Grem lahko na balkon? Kadila bi.

Tišina.

Barbara odide na balkon. Zapre vrata za sabo.

V oknu vidimo njeno silhueto in žar cigarete.

5. prizor

on fuoco

ANDREJ: Sama sva. Pohitiva. Ženske niso za biznis. Takole bom rekel ...

EMIR: Nočem poslušat.

ANDREJ: Hitro se morava dogovorit.

EMIR: Ne.

ANDREJ: Misliš, da bi takole trkal na tuja vrata, hodil po neznanih stanovanjih, se plazil za tabo, če ne bi že prej poskusil vse drugo? Če ne bi bilo to res nujno. Veliko raje, kot da sedim v tej mrzli kuhinji, bi jo poslal v Ameriko, na privatno kliniko, kupil bi kakšno afriško srce, mogoče arabsko, zdaj so v nemilosti, naročil bi, naj ga iztrgajo iz prsi kakemu Indijančku, kakemu zamorčku, ki ga nihče ne pogreša ...

EMIR: To bi naredil?

ANDREJ: Hipotetično. Če sploh veš, kaj ta beseda pomeni. *Tako, kot da bi*. Lahko bi to naredil. Mogoče pa tudi sem. Hipotetično! Plačal. Kupil. Meso neznanega izvora. Imam denar. Vseeno mi je.

EMIR: Naredil si to. Ja. Takšen človek si.

ANDREJ: Hipotetično! Samo hipotetično. Lahko bi. Pa se ni prijelo. Jebiga. Ne prime se vsako srce. Moja hči noče vsakega srca. Izvrže ga. Kot pri ljubezni. Če je kemija, potem je ljubezen.

EMIR: Strašne reči mi govoriš, človek!

ANDREJ: Njeno telo je utrujeno. Ne zmore več. Ne morem je več poslati na letalo. Niti do letališča ne bi zdržala. Poleg tega je izbirčna. Moja hči. Kot njena mama. Srce vajinega sina ji je všeč. Ujemata se. Biokemija pa to. Preverjeno. Vsi testi so že opravljeni. Ne bo začelo gniti v njej, prijelo se bo, kot se mlado seme prilepi na zrelo jajcece. Živel bo v njej. Zato morava pohiteti.

EMIR: Jaz bom počakal svojega sina.

ANDREJ: Lahko vama dam tristo tisoč. Imam v banki. V bančnih oazah. Varno spravljeno. Takoj lahko dobita. Nekaj ur in bo že vse v kovčku. Brez davka.

EMIR: Tristo tisoč? Nihče ne more s svojimi rokami zaslužiti toliko.

ANDREJ: Tudi jaz nisem. Zato z večjo lahkoto dam. In hišo. Tudi dam. Zraven. Pet let staro bajto. S pogledom na morje. Pet sob. Vikend. Vse opremljeno. Vse zastekljeno. Prijatelj advokat čaka na moj klic. Ima telefon pod blazino. Samo rečem in pride in podpišemo. In še avto. Všeč ti je. Džip. Usnjeni sedeži. Tvoj je.

Andrej potegne ključe in jih vrže na mizo pred Emirja.

EMIR: Ne.

ANDREJ: Tristo tisoč!! Hiša! Avto!

EMIR: Ne.

ANDREJ: Hočeš več? Razumem. Biznis. Nisi tako butast, kot sem mislil. Pol milijona.

EMIR: Ne.

ANDREJ: Za mišico? Za kos mesa, ki lahko reši življenje!

EMIR: Ne!!

Tišina.

6. prizor

Sotto voce, tenuto

Andrej vstane. Stopi do balkonskega okna. Vidimo Barbaro, kako na balkonu kadi.

Andrej se vrne.

ANDREJ: Ti je všeč?

EMIR: Kaj?

ANDREJ: Moja Barbara.

EMIR: Kako ...?

ANDREJ: Videl sem te, ko si jo gledal.

EMIR: Lepa ženska.

ANDREJ: Všeč ti je.

EMIR: Ne zanimajo me tuje žene.

Tišina.

ANDREJ: Tvoja je. Dam ti jo.

EMIR: Kaj?!

ANDREJ: Ne za vedno. Za nekajkrat. Za kolikor boš pač hotel. Dokler se je ne naveličaš.

EMIR: Nor si.

ANDREJ: Obupan sem.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

EMIR: Tega nisem slišal.

ANDREJ: Si. Zelo dobro si slišal. Pol milijona. Hiša. Avto. Fuk. Mesec dni, dva meseca, pol leta ... Stvar dogovora. Mislim, fuk.

EMIR: Primitiven si.

ANDREJ: Ne ga srat? Primitiven? Ker želim rešiti življenje svoje hčerke?

Tišina.

EMIR: Pa ona?

Andrej zaploska.

ANDREJ: Bravo! Vedel sem, da se bo s tabo dalo *najti skupni jezik*.

EMIR: Res si nor.

ANDREJ: Tako rečemo v poslovnih krogih. *Najti skupni jezik*. To pomeni samo to, da je nekdo dobil, nekdo pa najebal. Jaz bom najebal. Izgubil bom denar. In, tako zgloda, delil bom tudi tisto, kar moški ne delimo radi. Ampak, prav, dobil pa bom nekaj, kar je nemogoče kupiti z denarjem: življenje. Dobra kupčija.

EMIR: Nič nisem rekel.

ANDREJ: Rekel si: *Kaj pa ona misli o tem?*

EMIR: Nisem.

ANDREJ: Nekaj v tem duhu si rekel. Se pravi, da te je začelo zanimat.

EMIR: To ni več normalno!

ANDREJ: Pol milijona, in hiša, in avto, vreden osemdeset tisoč, kupljen pred slabim mesecem, in lepa ženska, ki jo lahko fukaš, kot da si v sanjah, to se ti ne zdi dobra ponudba? Nič nenormalnega ni v tem. To je biznis. Posel. Moja ponudba.

EMIR: Žena, ki bi pristala na to, je čisto navadna ...

Tišina.

ANDREJ: Kaj? Kurba?

EMIR: Žena, ki bi naredila to, nima rada svojega moža.

ANDREJ: Samo ljubezen, ki se je sposobna tako žrtvovati, je prava ljubezen.

7. prizor

Poco a poco piacevole

Barbara vstopi.

EMIR: Mogoče se vam niti ne sanja ... Ampak, vaš mož mi je pravkar ponujal ...

BARBARA: Mene.

Tišina.

EMIR: Mi je že jasno! Dogovorjena sta bila!

ANDREJ: Niti *pod razno*!

BARBARA: Pričakovala sem to.

AMIR: Ne morem verjet! Kakšen par!

Barbara sede za mizo.

BARBARA: In?

EMIR: Nič nisem rekel. Samo začudil sem se.

ANDREJ: Zanimalo te je. Priznaj!

EMIR: Ne.

BARBARA: Vam nisem všeč?

EMIR: Ste. Mislim, ja. Všeč ste mi, ja. Ampak ...

BARBARA: Za denar, ki vam ga ponuja Andrej, bi si lahko kupili vsako žensko.

ANDREJ: Pol milijona.

EMIR: Ne kupujem ljubezni.

BARBARA: Tudi jaz je ne prodajam.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

EMIR: Kaj pa potem?

BRABARA: Ljubezni se ne da ne prodati ne kupiti. Samo telo.

EMIR: In vi bi dali telo ...?

BARBARA: Preveč imam rada svojega otroka, da bi rekla ne.

Tišina.

ANDREJ: Smo torej zmenjeni?

EMIR: Ne.

BARBARA: Zakaj?

EMIR: Ker ni deljivo. Telo je eno in ni deljivo. Ni duša posebej, ni kri posebej, ni srce posebej. Vse je skupaj. Telo gre celo v zemljo. Vojne razkosavajo, živali raznašajo mrhovino po gozdu, lisice nosijo razpadle kadavre ... Človek pa gre cel v zemljo in potem cel v nebo. To še po smrti ohrani dostojanstvo človeka.

ANDREJ: Ne mi zdaj srat s takšnimi!

EMIR: Knjiga pravi, da je *ljubezen celota*, telo in duša. Tudi vaša žena je to rekla. No, in jaz sem prepričan, da je tudi *telo celota*. Tako misli tudi vaš bog.

ANDREJ: Ne mi zdaj še boga v vse to mešat!

BARBARA: Ali niste rekli, da vam bog nič ne pomeni?

EMIR: Ja. Ne verjamem v boga. Ne v vašega, ne v mojega. V nikakršnega! Ampak vem, da je telo celota. Ne dam srca svojega sina, ne dam! Če bo smrt prišla in ga zagrabila za roko, potem prav, se bom sprijaznil z bolečino. Ampak ko ga bo vlekla na drugo stran, hočem da ima srce s sabo. Svoje in moje srce v njegovem.

BARBARA: Egoistični ste.

EMIR: Ker ne dam srca svojega sina?

ANDREJ: Ne daj, prodaj ga! Lepo te prosim, pusti se plačat, pofukaj mojo ženo! Vse ti bo delala, vse, tudi tisto, kar si še sanjati nisi upal. Nebesa na zemlji ti bo naredila! Hočeš, da poklekнем? Evo, pokleknil sem.

Poklekne.

ANDREJ: Hočeš, da oba poklekneva?

Potegne Barbaro k sebi.

ANDREJ: Klečiva pred tabo! Prosiva za življenje.

8. prizor

Piangevole ma non troppo, maestoso

Na vratih se pojavi Mejra.

MEJRA: Nima kave. Prvega jo kupi, dvajsetega mu zmanjka. Tako kot nama.

Barbara in Andrej še vedno klečita sredi kuhinje.

MEJRA: Pogovarjala sva se. Tudi njegova žena je bolna. Srce. Že leta. Nisem vedela tega.

EMIR: Vstanita!

Barbara hoče vstati.

Andrej jo potegne nazaj.

ANDREJ: Počakaj.

Mejra stoji sredi kuhinje. Roke spuščene. Velik mir.

MEJRA: Koliko ljudi je, ki potrebujejo srce. Pri sosednjih vratih, v sosednji ulici. Mogoče poštar, ki sopiha po stopnicah, mogoče gospa spodaj v trafiki, z rdečimi lici in modrimi ustnicami ... Srce, ki utripa, ki žari kot življenje, ki se trudi, ki se upira, ki ne zmore, ki je črno, brazgotinasto, belo, rdeče. Srce, ki ga ni.

Ki peša. Prazna telesa, dom brez utripanja. Toliko praznine v prsih sveta.

Pa nisem vedela. Pa nisem opazila. Koliko ljudi je, ki potrebujejo srce.

Veliko, mesnato, toplo srce v hladni zimi. Koliko praznih hiš.

Koliko mrzlih sob brez srca.

Tišina.

EMIR: Ponujala sta mi denar.

MEJRA: Slišala sem.

EMIR: Veliko denarja.

MEJRA: Obstala sem pred vrati in sem slišala.

EMIR: Svojo ženo mi je ponujal.

MEJRA: Vse sem slišala.

EMIR: Rekel sem *ne*. Ne! Sem rekel.

MEJRA: In razumela sem.

EMIR: To je bolno! Zblojeno! Nenormalno! Ponujati telo svoje žene!

ANDREJ: Kaj pa denar?

EMIR: Nesi ga s sabo nazaj v pekel!

MEJRA (*mirno*): Če bi pomagalo. Če bi vrnilo. Če bi spet zacelilo. Bi tudi jaz.

Tišina.

EMIR: Lepo te prosim ... Mejra.

Barbara vstane.

Tudi Andrej vstane.

BARBARA: Vama lahko nekaj pokažem ...

Barbara iz torbice vzame nekaj, kar je podobno telefonu. Srebrno škatlo položi na

mizo. Pritisne tipko ...

BARBARA: Poslušajte.

EMIR: Kaj?

ANDREJ: Samo poslušaj.

Poslušajo.

Poslušajo.

EMIR: Kaj je to?

BARBARA: Rahlo, čisto rahlo, komaj se sliši ...

MEJRA: Dihanje.

Poslušajo.

Poslušajo.

BARBARA: Njeno dihanje.

ANDREJ: V bolnici, na nočni omarici sem pustil sprejemnik ... Dovolili so mi. Plačal sem.

BARBARA: Zato, da jo lahko slišiva.

ANDREJ: Noč in dan jo poslušava.

BARBARA: S sabo nosim, v torbici, ponoči položim na blazino ...

ANDREJ: Njeno dihanje.

BARBARA: Komaj slišno.

Poslušajo.

Mejra seže v žep svojega plašča ...

MEJRA: Tudi jaz imam nekaj.

*Na mizo zraven aparata, iz katerega se sliši tiho, enakomerno dihanje, Mejra položi
bel robec.*

MEJRA: Ko sva se vrnila iz bolnice ...

EMIR: Šla sva z avtobusom in potem peš.

MEJRA: Sva šla pogledat. Tja, kjer ga je zaneslo s ceste, kjer se je zaletel ...

EMIR: Nisem hotel. Ne takoj. Ne še danes. Mogoče jutri.

MEJRA: Morala sem tja.

EMIR: In sva šla.

MEJRA: Ulična svetilka, drog, je bil nagnjen.

EMIR: Granitni robnik zdrobljen. S takšno silo je ...

MEJRA: ... z glavo.

Mejra razgrne robček.

MEJRA: Kri.

EMIR: Njegova kri.

MEJRA: Obrisala sem kri, sinovo, mlado, rdečo.

Ne vem, zakaj. Sklonila sem se in jo pokrila, položila dlan nanjo,
na kri, na sinovo, rdečo.

Bila je živa. Topla, se mi zdi. Klicala je, naj jo vzamem s sabo. Nemo je klicala.

Bleščala se je, gladka, živa, da bi jo opazila,
kri, sinova, mlada, rdeča.

Sklonila sem se k njej. Globoko sem se sklonila.

Povila sem jo z belim robcem. Pokrila. Zavila. Stisnila v dlan,
kri, sinovo, mlado, rdečo.

S sabo sem jo vzela. Ko smo sedeli tu, za mizo, sami tujci,
sem jo stiskala v pesti, v žepu, globoko sem jo potisnila,
niste vedeli, niste slutili,

da utripa v moji dlani, kri, sinova, mlada, rdeča.

Tiho je z mano, ki je pritekla iz mesa, ki je brizgnila,
ki je poškopila granit, železo, mrak večera, cviljenje zavor,
škripanje peska pod kolesom motorja ... In je z mano.

In je z mano.

Kri, sinova, mlada, rdeča.

Kot dihanje vajine hčerke.

Mejra pusti robec, pokapan s kapljicami krvi, ob srebrni škatlici sprejemnika, iz katerega se sliši komaj slišno dihanje ...

Poslušajo.

Poslušajo.

9. prizor

Piacevole con moto

MEJRA: Gremo.

EMIR: Kam?

MEJRA: K njima.

Mejra obleče plašč.

ANDREJ: Pa midva?

MEJRA: Mislim, da lahko gremo zdaj skupaj.

ANDREJ: Ja, jasno, seveda ... Skupaj.

Mejra stopi k Barbari.

MEJRA: Zelo sem vesela, da sva se spoznali.

BARBARA: Jaz ...

MEJRA: Lep par bosta. Najlepši.

Tišina.

BARBARA: Ne vem, kako naj se zahvalim ...

ANDREJ: Ne bo vama žal. Res. Plačal bom.

Mejra se nasmehne.

MEJRA: Srca se ne da kupiti.

Barbara objame Mejro.

Nekaj časa stojita objeti.

Nenadoma se zaslišijo šumi prebujajočega se mesta.

Avtobusi. Oddaljena sirena.

Tiho, komaj slišno dihanje.

Moška se oblečeta.

Barbara hoče vzeti z mize srebrn sprejemnik.

MEJRA: Pusti. Naj nas tukaj počakata. Ko se vrnemo, bom skuhalo kavo.

ANDREJ: Kupil jo bom na črpalki.

MEJRA: Močno. Zelo močno. Kot v naših krajih.

Odidejo.

Kuhinja prazna.

Na mizi sprejemnik.

Ob njem razgrnjen robček z rdečimi madeži.

Tiho, komaj slišno dihanje.

Jutro.